

HOST

Běsa.

DITA TÁBORSKÁ

Dita Táborská

Běsa

Dita Táborská

Běsa

BRNO 2018

© Dita Táborská, 2018

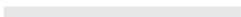
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-550-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-551-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-552-8 (Formát MobiPocket)

Janovi, mému bratrovi

První

Majka přibouchla dveře, ruce se jí chvěly vzteky. Smotávala si šátek z krku a koutkem oka sledovala Sábu, která netečně převalovala ve zpola otevřené puse žvýkačku. Majka zavřela oči, za nimi vířily divoké obrazce nikoli nepodobné těm na šátku, tmavé barvy se míhaly jedna přes druhou, temně fialová, okrová, jedovatě zelená. Přidržela se oprýskaného botníku ve stísněné chodbě bytu a přinutila se rozsvítit. Bělka si opatrně zouvala boty v koutě chodby a snažila se žádným zvukem nenarušit husté napětí rytmitizované mlaskavým žvýkáním své sestry.

Majka chňapla Sábu pod krkem za schrudou těžkou látku svrchníku, hlavy měly těsně u sebe.

„Proč jsi mi o tom proboha neřekla? Proč se všechno dozvídám zase jako poslední? Uvědomuješ si, jak je to pro mě ponižující? To si myslíš, že jsi za hvězdu, Sabino? To se chceš takhle blejsknout před třídou? Vždyť se neučíš špatně, tak proč si pořád potřebuješ před učitelkami něco dokazovat? Nad nima nemůžeš vyhrát, i kdybys měla stokrát pravdu, pochop to! Proč to děláš, Sabino?“

Sabina se trochu zalekla mámina hněvu a zaváhala — bude mámin výbuch ten normální, co se odbude řevem a cloumáním, nebo ji seřeže? Nestávalo se často, že by jí ujely nervy, ale párkrát už jo. A bylo to i docela zábavné, když se máma vůbec neovládla. Chutnalo to sladce, i když to bolelo. Sába zvrátila hlavu dozadu a zavřenými ústy se jí dral ven smích.

„Odpověz!“ Majka řvala, tenké dveře jejich panelákové garsonky lehce propustily ohlušující výpověď jejího mateřství všem slídivým uším v baráku.

Sába se napřímila, vytrhla se Majce ze sevření, pooděšla a sykla: „Aby se jim chtělo blejt. Aby byly zhnusený a aby jim bylo zle!“ Vypadala klidně a čekala, co máma na to. Ne máma, ale Královna, hnusná zlá Královna. A zoufalá. Je zoufalá, jasně, už se klepe. Za chvíli je to tady, slzy jí začnou stříkat do všech stran a z beďarovitýho nosu jí potečou lepivý nudle. A Bělucha debilka ji pohladí a řekne jí: *Mami, už nebreč. Ona to tak nemyslela. Márová si na ni zasedla, Sába přece neřekla nic zas tak hroznýho. Ó, jak dojemné! Měly by bejt milenky, ty dvě, měly by spolu spát.*

Majka zalapala po dechu a mimoděk zavřela nadávky, které jí jako první vyskakovaly z pusy. „Proč? Proč chceš, aby bylo učitelkám zle z těch tvech oplzlostí? Copak jsem tě tak špatně vychovala? Kde se to v tobě bere, Sabino?“ Cítila, co cítily i obě její dcery — slabost. Sabina odešla ještě oblečená do koupelny a práskla za sebou dveřmi, Běla už byla zutá, podívala se prosebně na mámu a hořce se pousmála. Chvilku nervózně postála a odešla do pokoje. Dveře za sebou tiše zavřela a Majka osaměla ve stísněné prostoroře, kde byly všude po zemi poházené boty, skříň byla pootevřená a na jejích dveřích bylo zavěšené ramínko se třemi bundami přes sebe.

Majka popadla síťovku s nákupem z rána a šla do kuchyně. Rohlíky už jsou okoralé, no jasně. Když na linku vyndávala pytlík mléka, zpod ruky jí ukapávaly malé kapičky bílé tekutiny. Majka vzhledla ve směru do chodby a uviděla z nich pravidelnou cestičku. Sakra, to musela propíchnout teď někdy, pytlík byl naštěstí ještě dost plný. Přelila ho do odměřovací nádoby, zapálila sporák a postavila na něj konvici s vodou na čaj.

Pak přešla do pokoje, který byl od kuchyňského koutu oddělený jen zašupovacími dveřmi, a převlékla si sukni a halenku za tepláky a tričko. Znovu si pomyslela, jaká je to paráda, to ústřední topení, a tělem jí projel záchvěv zimy a hnusu, když uslyšela zvuk kusů uhlí nabíraných kovovou lopatkou ve sklepe jejich dřívějšího smíchovského bytu. Sabina byla pořád v koupelně, a tak si ruce opláchla jen ve dřezu a jala se rozkrajovat rohlíky a mazat je máslem.

„Bělko! Sábo! Večče!“

Bělka se přihrnula do kuchyně, prsty levé ruky měla napnuté a doširoka rozevřené a za ní se táhl pach acetonu. To snad ne! Majka se tázvě zadívala na růžovou barvu jejích nehtů.

„Mamííí, dyť jsi řikala, že na víkend můžu...“ zakňourala Běla a Majka se nakonec jen slabě pousmála a podstrčila dceři talíř s rozkrojeným rohlíkem.

„Nemáme paštiku?“

„Ne, Bělko. Ale můžeš si otevřít marmeládu, měla by tam být ještě jedna višňová.“

„Od babičky?“

„Od babičky, samozřejmě!“

„Nééé, ta je děsně kyselá. A nemáme vajíčka?“ Běla otráveně otevřela ledničku a prohlížela si její obsah.

„Ne, ale zítra prý budou mít levný křapky, bude o ně mela. Dám si budíka na pátou. Půjdete obě se mnou, kdyby prodávali omezenej počet na hlavu.“

„Mami, já se chci vyspat!“

„Spát budeš potom.“

Sabina přešla nejdřív k televizi a zmáčkla knoflík. Netečně si vzala talíř s rohlíkem, odnesla ho zpátky a s výskokem těžce dosedla na chatrnou hnědou sedačku překrytou pruhovanou dekou. Sedačka zaúpěla a Majka v duchu také.

Majka se prosebně zadívala na svou jen o pár minut starší dceru a tiše řekla: „Sabinko, vypni prosím tu televizi a pojď si s námi u stolu sníst večeři, ano?“

Sába se skutečně zvedla, vymáčkla knoflík a obraz se s jeknutím stáhl z rohů až do temnoty. Sedla si k mámě a sestře a začala rohlík žmoulat se zjevnou nechutí. Jak nesnášela máminu hladovost! Majčiny čelisti lupaly, když žvýkaly těstovou hmotu, a protože hladý nestíhala zapíjet sousta čajem, polykala hlasitě, jak jí jídlo, které vysálo všechnu vláhu úst, jen neochotně propadávalo hltanem. Sabina zavřela oči. Uviděla se v chladné kamenné síni bez oken, kde sedí na druhém konci dlouhého stolu naproti Královně, která se nezřízeně cpe a pobízí ji s hnusným smíchem k dalším a dalším soustům. *Jez! Tlustý jsou šťastnější! Jez přece!* A dlouhými pěstěnými růžovými nehty ťuká o desku stolu. Přicházejí Podnožci, kteří nesou zářící konvici s kávou a nalévají Královně do šálku, jenže ucintnou. Královna po nich štekne, ale potom svými pysky hltavě vysává ze stolu každou kapičku, aby nic nepřišlo nazmar.

„Mami, co ty rifle? Kdy už mi je koupíš?“ vytrhla Sábu z úvah Běla.

Majka si s nevolí odtáhla zbytek rohlíku od úst. „Bělko, říkala jsem ti přece, že strejda Vladimír mi zajistí bony, nechci je kupovat za ty šílený prachy od veksláků, ale nebude to hned. Musíme mu být vděčné za ten byt, nemůžu po něm pořád něco chtít. Musíš být trpělivá!“

Bělka otráveně odfrkla. „A proč mu furt říkáš strejda? Dyť to žádný náš strejda není, ne?“ zeptala se podrážděně.

Majka se zadívala na dceru s útrpným výrazem a pokračovala v jídle. Tohle Sabina vůbec nechápala. Copak by si Běluna doopravdy mohla natáhnout rifle od toho kretěna? To tedy ona, Sabina, bude radši donekonečna nosit kamaše, i v mrazech.

Copak Běluně nevdá, jak se máma ponižuje? Tohle přece vůbec nemá zapotřebí! Proč se musí tahat s tím plesnivým starým ženáčem, když je přece pořád docela krásná, určitě by to zvládly samy. Smíchovskej byt byl stejně mnohem lepší, rozhodně větší, nemusely mít s Bělunou palandu, do školy a všude to bylo kousek, zatímco odsud z Proseka to autobusama trvá celou věčnost, a pavlač mohly používat jako balkon, i když tam teda furt courali debilní Karáskovi, ale zase se z nich dala dobře dělat prdel. Ty fronty ráno na hajzl nebyly nic příjemnýho, to je fakt, ale aspoň tam nebylo slyšet, jak prdí souseď seshora, jako tady. Prosek je vůbec dost divnej.

Sabině se skoro zatočila hlava, když si vybavila vůni smíchovského bytu, vlhkou a zahnilou, ještě pořád trochu nasáklou starým čoudem z dob, kdy s nimi bydlel táta a rodiče kouřili i doma.

Sabině bylo strašně smutno a zatoužila být sama. „Mami, jdeš dneska večer pryč?“ zeptala se neutrálním tónem.

Majka se trochu ošila a bylo vidět, že přemýšlí, jak nejlépe odpovédět. „No, ráda bych, s Vladimírem bychom chtěli zajít na víno, jestli vám to nevdá.“

„Jasně že ne, mami,“ odpověděla rychle Sába a Majka pocítila úlevu. Sabinka sice zrovna prožívá dost drsnou pubertu, ale je to hodná holka, obě její holky jsou hodné, to ona přece dobře ví. Bože, vždyť už bude šest a s Vladimírem jsou domluvení na sedmou, to sotva stihne! Kdyžtak zavolá do vinárny, aby mu číšník vyřídil, že se trochu opozdí, snad se nic tak hrozného neděje. Ještě se chtěla vykoupat, ale na to může zapomenout. Má vůbec připravené šaty? Vezme si ten vínový kostýmek, v tom se mu vždycky líbí. A kozačky na podpatku. Majka do sebe rychle natlačila zbytek rohlíku, vyskočila od stolu a ještě na holky zahalekala, ať si po sobě uklidí a umyjí nádobí.

„Běluno,“ otočila se Sába přidušeně k sestře, „ukradni mámě cíga z kabelky, ať máme na večer!“

„Ne, fakt, já nechci, ségra. Čórní si to sama, mně to nechutná.“

„Neser! Když jsem na řadě já, tak ti vždycky chutná, že jo? Srabe! Bez cíg mi nelez na voči!“ sykla Sába po sestře a šla umýt nádobí, aby zase nebyl kravál a máma vypadla co nejdřív.

Majka šla na záchod, a když seděla na míse, zamyšleně zabalila použitou vložku do novin. Ze skříňky vyndala balíček, ale našla v něm už jen jeden smotek vaty v síťce, který si vložila do kalhotek na okrajích už potřísněných krví. Jak je to možné? Vždyť si kupovala nový balíček a holky snad nemenstruují, dnes si do práce určitě brala jen tři a balík vaty, kterým vložky ještě obkládala, aby vydržely déle. Copak už vypotřebovala celý balík? Otráveně spláchla a šla si rychle umýt ruce a odlíčit obličej, aby si na něj mohla nanést zbrusu novou vrstvu zářivých barev, které snad zamaskují únavu.

V obýváku si ze skříňe vyndala kostýmek a po očku se ujistila, že se holky nedívají. Sabina myla nádobí a Běla utírala stůl. Majka se sklonila za stůl a vytáhla ze zdi zástrčku od telefonu. Teprve potom se začala oblékat.

„Hele, holky, vy teď nemáte měsíčky, že?“ zeptala se.

Sába vzhledla překvapeně od dřezu. „Ne, proč jako? Copak jsme tak protivný?“

„Ale ne, já jen že už jsem zase dobrala vložky, tak je mi to trochu divný.“

Běla nic neřekla, doutírala stůl, otřela si ruce do utěrky a odešla do dětského pokoje. Zavřela za sebou dveře, sedla si na postel, rozepnula knoflíčky na povlečení deky a zašátrala hluboko v povlaku. Vyndala dvě z několika vložek, které tam měla schované, zastrčila si je za tepláky pod tričko a šla se

zamknout na záchod, kde je vrátila do prázdného obalu ve skříňce. Potom šla zpátky do pokoje a sedla si vedle Sáby před televizi. Majka už byla oblečená, u kuchyňského stolu se skláněla před malým zvětšovacím zrcadlem a nanášela si řasenku.

„Sabino, o tom tvým výstupu s Márovou si ještě promluvíme. Nemysli si, že ti to jen tak projde.“ Majka pozorovala dceru v zrcátku. Ruka se jí trochu třásla, mrkla a štouchla se štetěčkem do víčka. Zaklela a kapesníčkem si opatrně otřela černou skvrnu z oka.

„Mami,“ řekla Sabina smířlivě, „vždyť je pátek, já už se nechci bavit o škole...“

Majka rezignovaně vzdychla a zašroubovala víčko řasenky. „Holky, a neponocovat, jo? V deset jděte spát, do půlnoci jsem doma, tak ať je všechno v cajku!“ Sába s Bělou si netečně braly z pytlíku křupky a vypadaly, že ji vůbec neslyšely. Majka to vzdala a šla si zkontrolovat obsah kabelky. Blížila se půl sedmá, jestli nechce přijít pozdě, už musí vyrazit. Oběma holkám dala pusu na čelo a letmo je pohladila po vlasech, které byly stejné barvy i délky, jen ty Bělčiny byly stažené gumičkou do culíku, zatímco Sabině neúpravně povlávaly všude možně.

Když si Majka v předsíni obouvala kozačky, ruka na jezdci zipu se jí zadrhla v půli, Majka na moment zavřela oči a hlava jí v předklonu ještě více poklesla. Ne, na tohle přece nemá právo. Stejně by si je našel. Zpola obuté boty zase zula, vběhla do pokoje a znovu zapojila telefonní kabel do zástrčky. Ruka byla ještě nezbednější, než když se malovala, cítila, že se jemně třese už po celém těle a vyschlo jí nepříjemně v ústech. Otočila se k holkám.

„Sábo, Bělko, musím vám něco říct.“ Holky se na ni ani nepodívaly a to jí vrátilo kuráž. Došla k televizi, rázně ji vypnula a stála před nimi rozkročená jako voják.

„Dnes za mnou do práce přišel váš táta.“ Bělce se údivem rozšířily oči a pootevřela ústa, Sabinina ruka s křupkou se zastavila, vrátila ji zpět do misky a misku odložila na stůl.

„Co?“ zeptala se Sába. „Kdo?“ řekla Běla.

„No, váš otec, Bořek. Je teď na nějaký čas v Praze a rád by se s váma setkal. Domluvili jsme se, že vám dnes v osm zavolá.“

Běla na mámu zírala nevěřičně a našťvaně. „A ty jdeš pryč? To nás tu necháš samotný?“ zeptala se s naléhavostí, která Majku zaskočila.

Majka se nadechla k odpovědi, ale najednou k ní slova nepřicházela. Podívala se na své propletené prsty, které se vzájemně nervózně třely. „Já už musím jít,“ řekla a odešla znovu do chodby. Běla za ní vyběhla a s úžasem pozorovala, jak se máma obouvá a bere si běžový baloňák, na kterém si utahuje pásek o něco rázněji, než bylo třeba.

„Mami, počkej, a co mu jako máme říct?“

Majka se unaveně podívala na svou dceru a bylo jí strašně líto, v jakém je zmatku, jenže jí nedokázala pomoci.

„Bělko, já nevím, prostě se s ním jen pozdravte, bude se asi ptát na školu, na klavír, já nevím, něco mu prostě řeknete. Je to přece váš otec.“

Běla začínala natahovat, oči se jí zalévaly slzami. „On se jako najednou ozval, po třech letech? A to nám říkáš jenom tak, jako by se nechumelilo, a jdeš si za tím svým strejdou? To nemyslíš vážně, mami!“

Majce se sevřelo srdce, jemně naklonila hlavu a popošla směrem k dceři, ale ta se rozběhla do ložnice, práskla za sebou dveřmi a bytem se nesly její hlasité vzlyky. Majka položila kabelku na zem a po špičkách, aby neklapala podpatky, šla za Bělou, jemně zatukala, vzala za kliku a sedla si na okraj postele, na které Běla ležela. Pohladila ji po vlasech, ale Běla se po

ní ohnala a přitiskla se ke stěně s tváří zabořenou do polštáře. Majka vzdychla a zašeptala: „Vím, že je to těžký, Bělunko, i pro mě je to těžký, hrozně moc. Ale buďte rády, že na nás nezapomněl úplně, je dobře, že se zajímá. Má na vás právo, je to váš táta.“ Běla se ani nepohnula a dál plakala. Majka se po chvilce zvedla a odešla z bytu do sychravého listopadového večera.

■ Majka šla okolo obrovských paneláků, na které si pořád nemohla zvyknout, svižným krokem. V hlavě jí vířil obraz jejího bývalého muže a starý pocit nesmírného zklamání, který ji úplně fyzicky bolel, se vracel. Nebyla mu dost dobrá, a holčičky už vůbec ne. Tolik doufala, že si je zamiluje! Byla pyšná, že se jim narodila dvojčátka, ale bylo to strašně náročné a on jako by to vůbec nevnímal. Věřila, že až holčičky povyroستou, až to nebudou jen otravná žvatlající stvoření, ale malí partáci, změní se to, jenže ono to nepřicházelo.

Jednou musí Majka zůstat v práci déle a volá Bořkovi, aby výjimečně holčičky vyzvedl ze školky. Nejpозději o půl páté, ano? Můžu se spolehnout? Zkontroluj jim kalhoty na ven, a pokud budou zablácené, vezmi je domů vyprat. No, to si prostě musíš poradit, samozřejmě je těžké obléknout je obě najednou, tak si vezmi do šatny nejdřív jednu, pak dojde pro druhou a tu první oblečenou už vystrč do chodby, ať jí není vedro. Ne, nebrečí, když odcházejí, neboj se. A podívej se do jejich desek, kdyby tam měly nové výkresy, vezmi je domů. Ne, Bělunka má zajíčka a Sabinka má tulipán. Ne sněženku, tu má jiná holčička, tulipán, ten má květ nahoru. A doma jim dej večeři, dorazím snad po šesté. Majka odemyká, je čtvrt na sedm. V bytě se svítí a hraje rádio. Zavírá za sebou dveře a letmým pohledem zjistí, že tam nejsou boty, které dnes

holčičkám do školky obula. Jde do kuchyně, tam nikdo není. Jde do obývacího pokoje, Bořek sedí za stolem a ťuká do psacího stroje, kterému se míhají nosnice s písmenky závratnou rychlostí. *Bořku, kde jsou holky?* ptá se s děsivou předtuchou. Bořek se otáčí a rukou si zakryje ústa, která se vyděšením otevřela němě dokořán. Majka na nic nečeká, vybíhá z bytu a co nejrychleji běží do nedaleké školky. Budova už je zhasnutá, před vchodem na lavičce sedí našťvaná učitelka Monika a z každé strany jedna holčička, jsou uplakané a obě žmoulají špinavé venkovní kalhoty. Sabinka drží ještě počurané kalhotky a do látky čpící močí zarývá prsty, až se jí bělají klouby.

Majka nastoupila do autobusu, tísnila se mezi lidmi, kteří se o pátečním večeru vyráželi bavit, jako by na povel začínala dobrá nálada. Ta její ale byla tatam. Vnímala ten svíravý pocit zklamání a samoty, který se jí rozléval okolo žaludku, a myslela na svoje holčičky. Ne, na svoje slečny! Panečku, už jim bude čtrnáct! To snad není pravda. Čtrnáct! Copak už je to čtrnáct let, co z ní vylezly a co Bořek, když je tři dny po porodu poprvé uviděl, poznamenal, že po něm určitě nejsou? Majka spolykala směs slin a staronových slz, které rozhodně nebyly určeny pro Vladimírovy oči. Je třeba se uklidnit, musí být přece příjemná spolence, tohle Vladimír opravdu nebude chtít poslouchat.

Majka vešla do známé vinárny a zamířila k jejich boxu. Zdálo se jí, že lampička je rozsvícená, takže Vladimír už tam sedí. Přišla o čtvrt hodiny později, určitě bude našťvaný, nedochvilnost nemá rád. Uviděla jeho nahněvenou siluetu, odklepával popel z cigarety a potom si pootočil řemínkem hodinek. Hezký muž! Majka znovu pocítila tu trochu staré hrdosti, jako když jí před necelými dvěma lety přišla v práci potrubní poštou zpráva od něj: *Marie, nezašla byste na sklenku? Upřímně vás VH.* Ta odvaha! Do Mladé fronty chodila potrubní pošta jen

z Četky a na dálnopisech, kde Majka pracovala, bylo zaměstnankyň víc. Jak mohl takovou zprávu odeslat a jak si mohl být jistý, že ji otevře zrovna ona? Nikdy jí to nevysvětlil, prý je to jeho tajemství. Možná do Četky prostě zavolal a nadiktoval to. Nebo tam osobně došel a zařídil, že mohl zprávu poslat. Ať to bylo jakkoli, vyšlo mu to, protože jemu vyšlo vždycky všechno. Majce se zatočila hlava, když ucítila tu chvíli — sedí za strojem, do něhož mechanicky vytukává zprávu a ta z něj vylézá jako tenký proděravělý proužek. Když to dokončí, chce ji u jiného přístroje odeslat, ale vtom se ozve známé hlasité zarachtání, když trubkou přilétne tuba se zprávou. Neochotně přeruší práci a jde otevřít malá dvířka. Je úplně štaf a rychle probírá všechny kolegy a porovnává jejich monogramy, v tu chvíli si ještě není jistá, kdo je pisatelem, ale je jasné, že adresát je ona — jiná Marie na dálnopisech není. Viděla v tom důkaz, že se za své city nestydí, že jsou opravdu vážné a že by se kvůli ní třeba i rozvedl. Byla nesmírně polichocená a nechápavým slídivým pohledům ostatních soudružek se jen smála. Jenže po čase pochopila, že se smějí spíš ony jí, její naivitě, tomu, že je jedna z řady vydržovaných samoživitelek, kvůli které se nestane vůbec nic, rozhodně ne rozvod. Majka se zadívala na toho vlastně cizího muže v obleku, po celém dni jistě propoceném, a z toho pachu, který najednou ucítila přes celou prostoru vinárny, se jí udělalo nevolno. Naštěstí dnes ne. Rifle, nesmí zapomenout!

Vladimír Majku uvidí, trochu se pousměje, ale jeho úsměv je kožený. Jde jí pomoci z kabátu a stroze ukazuje, aby se posadila. Ano, dá si také sklenku, ráda. Cigaretu jí nenabídne, Majka si tedy bere svou krabičku z kabelky. Je otevřená. To je divné, nekupovala si snad novou? Nebo už dnes kouřila? Ale to je jedno, na tom teď nezáleží.

„Marie, ty jsi pořád krásnější! Jak jen to děláš?“

Majka se nervózně pousměje a nevěří mu. Do krásy už tedy rozhodně nekvete, i když něco z ní možná ještě zbývá. Musí ji vzít do hrsti. Něžně se červená, napřímí se a kouř z cigarety vdechuje o trochu živelněji, než by bylo nutné.

„Omlouvám se, Vládičku. Měly jsme dnes s holkama trochu náročný večer, mrzí mě, žeš musel čekat,“ zkouší to.

„Ale to je v pořádku, kočička, to je přece v pořádku.“ Vladimír vypadá, že Majčinu omluvu skutečně přijal, takže to by bylo.

„Co kdybychom si láhev vzali dnes s sebou na pokoj? Přiznám se, že dnes ti to sluší opravdu mimořádně a nechci se o tebe dělit vůbec s nikým.“

Cože? Vždyť mu snad jasně naznačovala, že dnes nemůže, přece se o tom bavili, když na sebe dopoledne natrefili na chodbě, když běžela do Mladého světa sídlícího přes pavlač od deníku! A jak to může vypálit takhle od boku? Vždyť se ještě ani nenapila! To má být trest za pozdní příchod? V Majce se vzedme vlna prudké nevole z pocitu ponížení, že už mu nestojí ani za pár zdvořilostních frází, ale potlačí to.

„Vládičku, přece jsem ti říkala, že dnes to není vhodné, bohužel mi není dobře.“ Dívá se omluvně, ale není si jistá, jestli se jí to daří. Vladimír neudrží své zklamání na uzdě.

„Už zase? Ty už to zase máš? Nemáš to náhodou nějak často?“

Majka se na něj užasle zahledí a v hlavě se jí přemílají divné pocity. Uráží ji! Copak se bude nějakému ženáčovi zpovídat ze svého cyklu? Nejraději by zašátrala v punčochách, vytáhla svou poslední vložku a plácla ji na naleštěný stůl vedle sklenice naplněné tekutinou barvy krve. Jo, idiote, už zase! Mě-síč-ky! Mě-síc! Tři-cet! Ne, dvacet osm. Kdybys se mnou žil, měl bys spoustu času v mezidobí a důkazů bys měl pravidelně plný odpadkový koš. Majka se znovu červená, ale tentokrát to není

jednotlivá barva, nýbrž rudé fleky vzteku, které se postupně zvětšují směrem od dekoltu k tváři. Vladimír to ale nezaznamená.

„No, co se dá dělat. Ty ženské problémy! Ty mi fakt komplikují život. Tak já ti teda naleju.“ Vladimír kyne na číšníka, který přináší další vinnou sklenku, a nalévá Majce víno. Ta ani nemá chuť, ale připije si s ním.

„Trochu trpké, zdá se,“ řekne Majka odvážně, ale hned si uvědomí, že přestřelila.

„Marie, to je to nejlepší víno, které tu mají, a rozhodně není laciné. Nehraj si na zmlsanou odbornici, na to — troufám si říct — nemáš, při vši účtě k tvému vkusu v jiných oblastech,“ řekne Vladimír stroze a v jeho očích je nějaká výstraha, hrozba. Usměňuje Majku do patřičných mezí, kterých si má být vědoma.

„Je moc dobré, to byl jen první doušek,“ slyší se Majka říkat a stydí se za sebe. Pomyslí na Sabinu a je ráda, že tohohle nikdy nebude svědkem. Hřeje ji, že tohle by její starší dcera nikdy neudělala, ona ne. Běla ovšem možná, to je otázka. Bělka je... křehčí. Anebo naopak právě Sabinka?

„Tak co ty tvoje cácorý? Něco nového?“ Čte jí myšlenky? Možná má stranické pověření i na tohle, napadá ji. Majka se toho zaleká.

„No,“ hledá Majka čas, aby mohla zvážít, jestli může Vladimírovi svěřit záležitost s Bořkem, ale už je to vlastně zpola venku, už to nestíhá přešaltovat někam jinam. Už to vlastně o moc víc pokazit nemůže, takže co už. „Dnes se u mě v práci stavil můj bývalý muž.“

Vladimír pokládá skleničku a se zájmem zvedá obočí. „Ále, neříkej, pan Postradatelný se zjevil? Co tak najednou?“

„No, já vlastně moc nevím, neměla jsem na něj čas. Prostě se mu zastesklo po holkách, nebo to aspoň tvrdí.“ Pohledem

na Vladimírovy hodinky Majka zjišťuje, že je tři čtvrtě na osm. Nejraději by tu zástrčku znovu vytáhla, vyrvala ze zdi i s kusem omítky, aby tam už nešla znovu dát. Proč to nedokázala? Proč konečně jednou neochránila svoje holčičky, jako by to neměla tisíckrát vyzkoušené? Jak je pitomá! A teď tu místo toho, aby byla s nimi, sedí s kádrovákem svého menstruačního cyklu. Jak jen mohla vypotřebovat celý balík vloček?

Vladimír se pohodlně opře o vysoké polstrování lavice a ruku s cigaretou natáhne na její horní okraj. Sako už má sundané a v podpaží se mu na košili rozlévá obrovský koláč potu. Je neuvěřitelně velký a látka je tak nasáklá, že se znatelně prověšuje. Majka odvrátí zrak.

„Bořislav Vrána. Pěkněj ptáček, ten tvůj bejvalej. Narozen tuším roku 1942 v Novém Bydžově do dělnické rodiny, ale v mladém Bořislavovi se vzedmula láska ke knihomolství. Studuje češtinu a literaturu na pedagogické fakultě v Hradci Králové a po studiích nastupuje na základní školu do České Třebové a vstupuje do strany. Má spisovatelské ambice a skutečně mu tu a tam vyjde nějaký fejetonek nebo povídka. Napíše román — název jsem, vzhledem k tomu, že nikdy nikde nevyšel, zapomněl, jenže v roce šedesát devět se rozhodne nepodepsat souhlas s bratrskou pomocí a strana se ho zbavuje. O tři roky později, v roce 1972, si bere jistou Marii Podleskou, politicky neaktivní vyučenou cukrářku, narozenou roku 1952 v České Třebové. Kádrově to není špatný tah, jenže Bořislava Vránu ani nenapadne, že mu ten román nikdo nevydá hlavně proto, že se to prostě nedá číst. No a za dva roky se jim narodí dvojčata a v roce 1980 se rozvádějí. Vrána začíná pít, ale nakonec přece jen dostává rozum. Od roku 1985 je zaměstnancem Benziny, bydlí v Ostravě.“

Majka lapá po dechu, dívá se na toho cizího muže, o kterém si ještě docela nedávno myslela, že by snad mohl být její, že ho zná a má ho ráda. Jednou už se takhle cítila, bylo to před potratovou komisí. Seděli naproti ní a četli přesně tohle.

„Na co si to hraješ, Vladimíre? Víím, že o mně i mé rodině víš všechno, je to tvůj styl ve vztazích, ne? Proč mi to tu říkáš jako nějaké usmrkané žačce před tabulí? To mě jako chceš vystrašit nebo co?“

Vladimír přechází z útoku do polohy konejšivé, což Majku rozčílí ještě víc.

„Ale no tak, Maruško! Samozřejmě že tě nechci vystrašit, proč bych to dělal, vždyť já tě mám rád! Jenom si prostě myslím, žeš naletěla pěknému idiotovi...“

Majka se rozesměje a kývne, Vladimír se načuří. „... v osobě svého bývalého manžela, mám na mysli. No, a já se ti snažím pomoci, snažím se ti otevřít oči a uchránit tě dalšího zklamání, to je všechno. Vzal si tě z vypočítavosti, Maruško, a ta jeho podělaná knížka pro něj vždycky znamenala víc než ty i holky dohromady. Proč si myslíš, že se ti tak najednou ozval? Copak ty vážně věříš, že se mu najednou zastesklo? Někomu, kdo se o tvoje dcery nikdy nezajímal, kdo ani neplatil vyměřené minimální alimony a kdo byl všechno možné, jen ne fungující otec rodiny? Nebud' naivní!“

„Tak ty máš školení už i v psychologii, jo? Neříkej!“ Majčin tón je uštěpačný, je břitká a dobře ví, že si to jen sotva může dovolit. Jenže nemá čas zvažovat důsledky. Najednou je zase ženou svého bývalého muže a tuhle slídívou vyděračskou životní šanci nechává vědomě projet jako rychlík do Ostravy. „Tak proč mě podle tvého rozboru teda vyhledal? Můžeš mi to vysvětlit?“ Žaludek se Majce nepříjemně svírá, ale už nemůže couvnout. Co to má všechno znamenat? Co je tohle za rande?

„Každý přece něco chceme, Maruško,“ říká Vladimír pomalým tempem a se slovy se mazlí, jako se mazlívá s Majčinými chodidly v silonových punčochách, která si přikládává na rozkrok. „Nikdo neděláme nic jen tak, pro nic za nic, ne?“

Majka se dívá na Vladimíra pohrdavě a nejradši by se mu vysmála. „Tak co podle tebe chce? Moje tělo už se mu patrně zajedlo, peníze dluží on mně, nikoli naopak. A jestli máš na mysli nějaký to svoje politikaření, tak si uvědom, že mě politika vůbec nezajímá, ve straně jsem nikdy nebyla a nic na tom měnit nehodlám. Taky to po mně nikdy nikdo nechťel, abys věděl, třeba holky na dálnopise rozhodně nejsou všechny ve straně a nevzpomínám si, že by to byl problém. A Bořek by nikdy politiku domů netahal, na rozdíl od tebe!“

Vladimír se lstivě a vědoucne usmívá. „Pssst! Maruško, já přece nic takového netvrdím.“

Majka si uvědomuje, že musela zvýšit hlas. Je pět minut po osmé, měla by jet domů, holčičky, otec. Tohle je úplně mimo, snaží se ji zmanipulovat způsobem, který je mu vlastní, on totiž už ani nic jinýho neumí. Umí jenom strašit a vydírat, i kdyby mělo jít jen a pouze o sex. Možná právě tehdy. Majka se omlouvá a jde na toaletu.

Sakra, vložka je úplně nasáklá a krev se rozlévá do kalhotek. Majka v kabelce našátrá pytlík s vatou, kus utrhne a položí na vložku. Jde si opláchnout ruce, kohoutek nejde dotáhnout, voda stále něžně doráží na umyvadlo. Majka zvažuje, jak tuhle seanci zakončit. Rifle! Jediné, o co jde, jsou její holčičky.

Majka se rozhoduje jít rovnou na věc, protože cítí, že lepší už to nebude. „Vánoce jsou za dveřmi a Bělka by si moc přála rifle. Vladimíre, sliboval jsi mi nějaké bony. Mohl bys mi je zajistit? Co myslíš?“ Dívá se mu zpříma do očí, je zase klidná.

Vladimíra zjevně poněkud vyvádí z míry Majčina drzost, počítal s tím, že ho bude ujišťovat o své loajalitě a tahat z něj rozumy, ale její pragmatičnost mu na okamžik bere nadhled. „Marie, dobře víš, že ti pomáhám, jak jen to jde. Ale měla by sis uvědomit, že jsou důležitější věci než nějaký blbý kalhoty!“

Chachá! Takže ty nepřestaneš buzerovat, ty vyděračskéj srabe!

„Budiž, nechme toho, však na tom nezáleží. Co kdybychom se bavili zase chvíli o tobě? Co tvoje žena? Jak jste daleko s žádostí o rozvod?“ usmívá se Majka kysle.

„Maruško, no tak. Říkal jsem ti přece, že to bude ještě na dlouho, že je to složitý.“

„Je moc milá, mimochodem,“ střílí Majka od boku a sází na to, že jí to zbaští.

„Ty ji znáš?“ Vladimír neskrývá údiv, hlava se mu zavaňuje zrychleným vypočítáváním situací, kde by Majka mohla potkat jeho manželku.

„Helena Holubová. Provдалa se za tebe v roce 1984 a o rok později se vám narodil syn Václav. Pravidelně ji podvádíš a pomlouváš a už několik let mi vyprávíš, že se rozvádíte, o čemž ona nemá tušení.“

Vladimír se rozesměje a v očích se mu poprvé za dnešní večer zaleskne živý zájem o Majku, znovu si stoupne na pevnou zem. „Ty vůbec nejsi hloupá holka, Marie, vůbec ne!“ Jeho smích ji nakazí. Vladimírovy ruce zmizí pod stolem, berou její nohu, rozepínají kozačku a nechávají ji spadnout na zem. Vkládají její chodidlo mezi své vlastní nohy a začínají jím třít látku tesilových kalhot. Teď, nebo nikdy.

„Tak co ty bony?“ Majčin natažený prostředníček přejíždí bříškem po jejích rtech, ústa má pootevřená a dívá se Vladimírovi do očí, které jsou rozšířené žádostivostí.

„Zítřka se u mě zastav, kočička,“ říká, ale bohužel vypadá, že si to vůbec neuvědomuje. Ale to už mu Majka ráda připomene. Má před očima balíček zabalený v bílém papíře potištěném modrými stromky a sněhuláky s velkým B nadepsaným černou fixou a tělem se jí rozlije uspokojení, uspokojení z mateřství.

„Búúú, búúú! Maminkóóó, nenechávej nás tu samotné!“ Sabina se šklebila nad sestřinou postelí. Bělčina ubřečená tvář se vztekle zvedla z polštáře a její ruka by ráda něco mrštila, jenže neměla co. A tak se tělo vyklonilo z postele a ruka sevřenou pěstí udeřila Sabinu silně do stehna.

„Jau! Ty vole, se neposer, ne!“ Sabina se překvapeně chytila v místě utržené rány, otevřela prosklené dveře a odešla do kuchyně. Bělka to ale dlouho nevydržela a vyběhla za sestrou, která seděla rozvalená na pohovce a usrkávala sodovku.

„Copak tobě je to úplně jedno, Sábí?“ V Bělině hlase už nebylo tolik vzteku, přehlušila ho naléhavost z nepochopení, které je dělilo, ačkoli jinak byly tak pevně spojené.

„Jako co?“ Sabina schválně vypadala netečně, ale ve skutečnosti s ní také cloumaly emoce. Nemohla si však sestru nevychutnat, protože se to prostě nabízelo a takovéhle šance se nenechávají ležet ladem.

„Jako to, že nám zavolá táta? Že nám to máma řekne jen tak, mezi dveřma, a zmizí?“

„Ne,“ odpověděla lakonicky Sába, nasála doušek vody a prudce ho sešpulenými rty vstříkla zpět do sklenice.

„No a... co budeme dělat?“

„Jako s čím?“

„No jako s tím telefonem? Ty to vezmeš?“ Běla stála nad rozvalenou sestrou a byla jako u vytržení.

„Jasně. Ty ne?“ zeptala se Sabina stále stejným tónem.

„No já teda rozhodně ne! V žádném případě! To jako si na jednu po třech letech vzpomene jakoby nic, a teď se s ním budeme bavit o škole, jo?“

Sabina položila skleničku na stůl, sedla si a vzdorovitě zdvihla bradu. „Furt lepší než chtít džíny od toho slizouna, ségra. Jsou to džíny, rozumíš? Žádný rifle, debilko!“

„Co to s tím má co společného? Strejda se aspoň stará, pomáhá nám, to mi připadá furt lepší, než když po nás táta ani nevzdech!“ Běla zase začínala natahovat, nešlo to zastavit, ale před ségrou to bylo jedno. Sice jí to dá sežrat, ale stejně ji potom nikdy nepotopí, když jde do tuhého. Je to přece ségra.

„Tak aby bylo jasné, náš táta je dobřej a máma ho milovala. Ne jako tohohle slizouna, se kterým se kurvila jenom kvůli bytu a teď se kurví kvůli tvejmu džínům. Já zase nechápu, jak po ní tohle může chtít, Běluno!“ Sabina se zvedla a taky zvyšovala hlas, sestru už proškolila svou kamenností, to by stačilo, teď se to může rozjet naplno.

„Jasně, dobřej. Ten je dobřej tak akorát na to, aby ti dával cigára. Copak ty si to nepamatuješ? Jak nás naposled nevrátil včas, máma mu bušila na dveře, že zavolá věbé a on nám oběma držel rukama pusy, abysme nemohly řvát? Copak ty si to nepamatuješ?“

„Právě že pamatuju, hrozně nás chtěl, chápeš? Hrozně s náma chtěl bejt, ale máma to nedovolila. To si právě pamatuju moc dobře, a teď už to nedovolím! Je to kurva můj život, můžu si bejt, s kým chci!“

„A co dělal celý ty tři roky?“

Hádku prořízl ostrý zvuk červeného aparátu, který se celý třásl a sluchátko na něm poskakovalo. Obě dívky zděšeně ztuhly, zíraly na otočný číselník a obě najednou napadlo, že je divné,

že devítka je už skoro smazaná, zatímco ostatní číslice jsou čitelné. Telefon zazvonil podruhé, potřetí. Sabina se neochotně pohnula, přišlo jí, že je slyšet, jak jí kloubní plošky třou o sebe a jak se jí napínají svaly. Pomalu zvedla sluchátko a přiškrceným hlasem řekla své příjmení.

„Dobrý den, tady Patrik. Prosím vás, je doma Sába?“

„Nazdar, ty vole!“ odpověděla Sabina uvolněným hlasem, Běla si odfrkla a odešla do pokoje. Bylo teprve tři čtvrtě na osm.

Běla seděla na posteli a nechala zhasnuto. Rukama si objímala kolena, zírala do okna, kterým se v dešti mihotalo světlo pouliční lampy, a poslouchala sestřino otravné švitoření. Patrik. Největší debil ze školy. Za chvíli sestřin hlas ustal a potichu se otevřely dveře.

„Hele,“ řekla Sabina smířlivě, „já ten telefon vezmu a vyřídím to, jo?“ Sabinina hlava vykukovala do temnoty pokoje a mluvila směrem k prázdnému psacímu stolu. Chvíli jí trvalo, než uvykla tmě a detekovala Bělu na posteli.

„Jdi do háje,“ odpověděla Bělka způsobem, který v jejich řeči znamenal *Tak jo, díky*. Přešla k polici s kazetami a po paměti vybrala tu, kterou si dnes přinesla od kamarádky. Dala ji do kazetáku a hlasitost zvýšila skoro na maximum. Sabina zmizela, ale za chvíli hudbu přehlušily tupé úderý do ústředního topení. Sabina znovu rozrazila dveře.

„Stáhni to, ségra, neblbni!“

„Copak? Neslyšela bys telefon?“ odpověděla Běla uštěpačně, ale poslušně otočila kolečkem. Slyšela, jak Sabina vedle zapnula televizi. Osm nula jedna. Osm nula tři. Osm nula sedm. Osm deset. Běla to nevydržela a šla do obývacího pokoje. Sabina si jí nevšimla, seděla na okraji sedačky a očima fixovala telefon, který byl zlověstně potichu.

„Pojď na cigáro, ségra!“ řekla Běla lítostivě.

Sabina sebou trhla. „Teď ne.“ V jejím hlase byl strach nebo možná zklamání.

„Copak? Ty nechceš jít na bigo, jo? A ty tu čekáš na co jako? Nezavolá! Sabino, ne-za-vo-lá! Pochop to!“

Sabina rázně vstala, přešla okolo sestry a zavřela se na záchodě. Běla přešla za ní, chvíli postála u zavřených dveří a chtěla je otevřít, protože jí bylo jasné, že ségra sedí na vaně a čumí do tmy. Nakonec to neudělala a šla ji vystřídat na sedačku. Osm čtrnáct. Osm osmnáct. Sabina vyšla z koupelny a bezradně stála nad Bělou.

„Pojď sem, ségra,“ Bělka plácla rukou vedle sebe na sedačku a poodkryla deku, kterou se zpola přikrývala. Sába přisedla a obě se zadívaly na obrazovku televize, kde už skončily televizní noviny a začal hlavní program, televizní hra o hledání morálních hodnot, jak oznámila hlasatelka. Zrak oběma čas od času putoval na nástěnné hodiny nad kuchyňským koutem a obě si začínaly připouštět myšlenku, že dnes večer doopravdy nezavolá. Nikdo. Pan Nikdo. Sabině začalo zklamání prolézat celé tělo, úplně ji to bolelo a Běla to cítila. Dotýkala se sestry kolenem a tím kolenem to proudivo i do ní. Bylo jí Sabiny líto. Když jely závěrečné titulky, naklonila se k sestře, jejíž skelné oči byly upřené na obrazovku.

„Ségra, tak už pojď na to bigo.“

Sabina otočila k sestře hlavu a kývla. Televizi nechaly zapnutou, šly si beze slova obléct bundy a boty a Běla opatrně vytáhla z peřinového povlaku cigaretu. Vyšly ven, ještě pořád slabě mrholilo, a zamířily k zídce ohraničující nedaleký vybetonovaný plácek. Zalezly si na její konec, který byl ve stínu lampy. Běla zapálila cigaretu, potlačila zakašlání a hned ji předala Sabině. Ta lačně natáhla dým, který — jak věřila — jí pomůže.

„Ti volal ten tvůj, jo?“ zeptala se Běla.

„Jo.“

„Proč nejste dneska spolu?“

„Rodinná oslava nebo co.“

„Hmmm.“

Sabina předala cigaretu sestře, která s nevolí potáhla a kašel už déle neudržela.

„Dej to sem, lemro.“

„Sem myslela, že ti dal kopačky.“

Sabina se udiveně podívala na sestru. „Patrik? Nesor, ten dolejš!“

„A líbáte se jazykama?“ Běla soustředěně okopávala zídku.

„Jasně. Sme to už dělali,“ odpověděla Sabina suverénně.

„Cože? Jako co ste dělali?“ Běla neskryla zděšení.

„No to, no. Sem se bála, abych neměla mimino, ale prej to bylo jenom prstem.“

„Cože? A tos jako nepoznala?“

Sabina se trochu zarazila. „Sem měla zavřený oči, soustředila jsem se na ten prožitek, chápeš?“ Lačně potáhla z cigarety.

Běla mlčela a představovala si, jak hnusnej Patrik šátrá sestře v pochvě, když mají rande na Václaváku, ona má zavřené oči a přemýšlí, jestli neotěhotní.

„Hele, ségra, a víš, že kouřit znamená taky dělat to klukovi pusou?“ řekla Sabina znalecky.

„Cože? Jako líbat?“

„Nééé, jako dělat mu to, tam, na tom, na ptákovi, jezdit mu po ptákovi pusou, mít ho v puse, no, debilko.“

„Fuj! To je nechutný! Nene, ty vole, nene! Nekecej, žes to dělala hnusnýmu Patrikovi!“

„Není hnusnej! Náhodou. Miluje mě! A co ten tvůj pianista, když seš tak vybíravá a chytrá, he?“ zaútočila Sabina.

Běla odklonila pohled na své boty. „Nic. Mě nechce, to je jasný.“ Marian Smatuš. Z buržoazní rodiny. Hraje nejlíp na piano, všechny se po něm můžou utlouct. Hraje mnohem líp než ony dvě dohromady. A ji teda rozhodně nemiluje.

„Běli,“ řekla Sabina podlézavě a Běle bylo okamžitě jasné, o co půjde. Marian — piano — pondělí se blíží.

„Co?“

„Běli, půjdeš za mě na klavír, prosím?“ Sabina típla cigaretu, seskočila ze zídky, ruce dala zimomřivě do kapes a s očekáváním hleděla na sestru, která dělala, že ještě vyfukuje dým.

„Ne.“

„Prosím, prosím, prosím!“

„Dyt Jiříčná to pozná. Už minule to čula.“

„Hovno pozná, musíš to vorat, to je celý. Chci s Pátou na rande. Bělunko! Dám ti svůj vitacit, jo?“

„Ne,“ odpověděla Běla nesmlouvavě a také seskočila ze zídky. Sabina se našťavaně otočila a šla pryč. Běla ji doběhla.

„Tak jo, no.“

Když za holkama zaklaply vchodové dveře, Sabina rovnou zamířila čurat a Běla ji následovala. Dělávaly to tak skoro po každé. Z koupelny pozorovala sestru otevřenými dveřmi na záchod. Když Sába poněkolkáté dočurala, odmotala si zbytečně dlouhý kus papíru, aby se utřela.

„Proč s tím tak plejtváš? Plejtváš se vším, s papírem, s ubrouskama, s vložkama!“ štekla Běla.

„Abych vás s mámou nasrala,“ odpověděla Sabina lakonicky a spláchla. Jenže mě jen tak nenasereš, pomyslela si Běla s uspokojením a šla se zout a sundat si bundu. Sabina si začala čistit zuby a Běla se k ní bezmyšlenkovitě připojila, ačkoli bylo teprve po desáté.

„Sabino, ale ty furt cvičíš tu třicet pětku, to já už dávno nehraju. To bych musela znovu cvičit, to fakt nechci,“ zkusila to ještě Běla. „A máma to stejně pozná, to se provalí.“

„Nekecej! Právě že to vůbec necvič, bude to to... autentický.“

„Co to bude?“

„Autentický! To říká Patrik. To je jako vopravdický. Jako že si právě Jiříčná bude tuplem myslet, že jsem to já. A máma je úplně mimo, tu to nezajímá.“ Běla přemýšlela nad odpovědí, ale nic ji nenapadalo.

Sabina odplivla přebytek pasty do umyvadla. „Běluno, on nikdy nezavolá, že jo,“ řekla zamýšleně sestřinu obrazu v zrcadle.

Běla do ní mírně štouchla ramenem. „Ale jo, zavolá. Vždyt byl včera u mámy, tak určitě zavolá, to je jasný,“ odpověděla, ale sama si tím vůbec nebyla jistá. Bylo jí líto, jak po něm ségra touží. Ona, Běla, v sobě sice měla hořkost, ale jako by za tím už byla tlustá čára. Možná se nakreslila tehdy, když na nich ležel, aby jim vahou svého těla zabránil běžet za mámou, když jim bolestivě svíral pusu, aby nemohly křičet. Anebo třeba tehdy, jak máma strašně brečela, když si táta došel do jejich smíchovského bytu ještě pro poslední krabici věcí. Zavřela dveře, sesunula se podél zdi, jako by to vůbec nebyla jejich máma. To Bělu strašně vyděsilo. Anebo tehdy, když měla svůj první klavírní koncert a pořád u dveří vyhlížela, už měla být vzadu připravená s ostatními dětmi, ale ona chtěla tátovi zamávat, aby věděl, kam si má sednout, až ji máma nakonec odtáhla a syčela na ni: *Tvůj táta nepřijde, pochop to!* To byly tlustý čáry, který bolely, aby to právě pak tolik nebolelo. Copak je ségra nemá nakreslený?

Sabina se šla převléknout do pyžama a Běla na ni nechápavě zírala. „Co blbneš, vždyt je pátek, ty už jdeš spát, jo?“

„Jo. Sbírám síly na zejtrěk,“ odpověděla Sabina a vylezla na horní část palandy. Běla chvíli nerozhodně stála v pokoji, potom se také převlékla, sedla si ke stolu, rozsvítila lampičku a pokusila se začíst do *Kopretin pro zámeckou paní*, ale tentokrát nebylo snadné vidět se na zámku s Marianem, s tím tajemným týpkem, o kterém máma říkala, že je z divný rodiny, že si na něj mají dát pozor. Bydlel na Malé Straně, což nemělo k zámku vůbec daleko, nosil mikádo, což z něj dělalo prince, a byl zasněný. Jenže tentokrát se jí do písmenek loudily úplně jiné vzpomínky. Stejně jako Sabině do zavřených víček.

Obě se nadechly toho dávného pocitu, kdy ještě žily s tátou. Nikdy si vlastně nepamatovaly, že by táta s mámou spali v jedné posteli, táta spával na gauči přikrytý pruhovanou dřevou dekou, která jím báječně smrděla a do které se holky ráno blaženě zavrtávaly. Byl to závod, která se vzbudí dřív a která bude aspoň chvíli sama s tátou. Bývalo těžké si ho strhnout k sobě, protože většinou moc nevnímal, ale fungovaly blbosti, na ty se chytal dobře. Stačilo navrhnout, že si namažou chleba máslem pomocí kartáčku na zuby, a už byl s nima, oči mu svítily kulišárnou. Nebo sundat starý hmoždír z poličky a používat ho jako gong, který oznamoval začátek představení. To táta nelenil a klidně vytáhl loutkové divadlo po dědovi a rozhrával scénky, do kterých si vypomáhal třeba kráječem na vajíčka, ze kterého dělal záchod pro loutky. Anebo rozvážovat na pavlači lampiony, aby Karáskovi čučeli. Anebo s ním dolejšat za starým Hrdličkou a poslouchat, jak se bavěj o panu Bolševikovi. A pak si obě vybavily čekání, nekonečné, godotí, marné, bezvýchodné. Čekání na příchod, čekání na telefon. Au! Bylo to tu zase. Bolelo to jako prase. Přesně to by se tátovi líbilo, parádní básnička.

Zanedlouho Běla *Kopretinu* vzdala, zhasla lampičku a šla si taky lehnout.

„Spíš?“ zeptala se potichu Sabiny.

„Jo.“

„Ty ho máš furt ráda, že jo?“

Ticho. V tom napjatém tichu plném vířivých představ si nevšimly, že usnuly. I tentokrát se z jejich hlav začaly provrtávat dvě žížaly, a když udělaly díru do dna horní palandy, spojily se, aby se jim zdál takřka stejný sen.

■ Majka od taxíku, který jí Vladimír pokaždé zaplatil, skoro běžela. Nejasně si uvědomovala svoje ponížení, ale netrápila se tím, byla zvyklá netrápit se muži svého života, protože všechnu sílu potřebovala pro svoje holčičky. Co se asi dozví? Nedočkavě odemkla a hned si všimla, že bundy holek nevisí na sobě na jednom ramínku, jak to bylo, když odcházela. Sáhla na ně, byly vlhké a vycvičené chřípí nasálo trochu cigaretového kouře. Nebo to byly cítit její šaty? Zachmuřeně se svlékala a pomalu zamířila k jejich pokoji, překvapilo ji, že je zhasnuto. Opatrně otevřela dveře. „Holky?“ Sabina i Běla už ležely v posteli a pravidelně oddechovaly. Majka ucítila zklamání, bude tedy muset vydržet až do rána. Chvilí stála v temném pokoji a snažila se vyčíst stopy po tom, co se v něm právě odehrálo. Mechanicky zavřela klaviaturu pianina, na což holky zapomínaly a ji to štválo. Díky němu nebylo v malém pokojíku k hnutí, stolička se musela dávat stranou, aby se vůbec daly otevřít dveře. Majka zamžourala na číslo Czerného etudy v notách otevřených na pianinu a lehce se pousmála. Připadalo jí dojemné, že Běla někdy chodí místo Sabiny na klavír. Holky to tak dělávaly, Sába jí to zase občas vrátila při zkoušení z matiky.

Majka to brala tak, že její holčičky jsou tak trochu jedno tělo, a tahle jejich životní symbióza ji vlastně bavila. Nechápala, jak je někdo může nerozeznat, ona by si je v životě nespletla, ale jim to procházelo. Opatrně zavřela dveře, šla si uvařit čaj, ale hlídala, aby konvice nezačala moc pískat. Potom ze zdi sundala sklápěcí postel a šla spát.

Majka se ještě převalovala na posteli a snažila se vzrušit, aby se alespoň trochu uvolnila, když tu uslyšela známé našlapování bosých nohou po linu v předsíni. Odsunula se ke kraji postele a Sabina k ní potichu vklouzla pod peřinu. Majka ji pohladila po vlasech.

„Tak co, Sabinko?“ zeptala se opatrně.

„Nezavolal.“ Majka zavřela oči a hrdlo se jí prudce stáhlo. Ten hajzl! Cítila oblak zklamání, který obklopoval levitující postel, a věděla, že by ho měla rozrazit, jenže vůbec nevěděla, jak by to měla udělat, a tak mlčela.

„Mami?“

„Copak, holčičko?“

„A ty si Vladimíra chceš vzít?“

„Ne, Sabinko. Nechci. Nikdy si ho nevezmu, nikdy. Ani kdyby on chtěl.“ Sabina se spokojeně zavrtěla a stulila se do klubíčka na bok zády k mámě. Majka stísněně zavřela oči.

„A on chce?“ znovu se vydralo do mraku, který se pořád nerozpouštěl.

Majka váhala s odpovědí. „Ne. Asi ne.“

„A mami, on tě táta podváděl?“

Majka se překvapeně otočila k dceři a připadala si najednou zcela probuzená. „Ne! Proč? Nebo... já vlastně nevím, nevím o tom, možná že i jo. Proč se ptáš?“

„Protože nechápu, proč jste se vlastně rozvedli.“

Majka si povzdechla, ale opustily ji síly. Copak tohle může vyprávět své třináctileté dceři? Vždyť to přece žily s ní! Pohladila Sabinu po vlasech, které ještě pořád voněly dětstvím. Dětstvím, které jim zpackala.

„Spinkej už, holčičko moje. Jsi moje sluníčko, moje odměna.“

■ V sobotu ráno o půl osmé se všechny vrátily z nákupu s vítězoslavným pocitem, ukořistily dvě plata vajec! Ve frontě byly už od šesti, dostala se na ně řada a neprofláklo se, že jsou jedna rodina. Sice se zas tolik peněz na křápkách oproti normálním vejcím neušetřilo, ale byl to spíš takový sportovní výkon, ze kterého má člověk radost. Všechny se těšily na míchaná vajíčka, dokonce mají i slaninu, mňam! Každá si udělá hned dvě. Ale copak dvě, klidně i tři! To je... devět. Pche! Klidánko, mají jich haldy.

Holky švitořily jedna přes druhou, bavily se o nepříjemné prodavačce z Jednoty, která měla pořád tu samou puntíkovanou zástěru, jeden knoflík utržený a ve vlasech nechutnou krajku připíchnutou sponkou, jako by to snad mělo zabránit padání vlasů do jídla. Holky předváděly, že je to princezna, která sedí na vaječném trůnu a zpoza tlustých brýlí kvoká, komu dá a komu už ne. Majku také nakazily, i ona si zahrála zoufalou poddanou ve frontě: *Prosím, pěkně prosím, budu hodná, nic špatného neřeknu, jen mi prosím dejte jedno pěkně žlutoučké!* Chachacha!

Běla zapnula televizi, sobotní ranní pásmo pohádek ale fungovalo spíš jako kulisa, tohle už holky fakt nezajímalo. To už měly dávno za sebou, kopretiny! Majka si vzala zástěru, zapálila sporák a o okraj pánve rozjařeně rozbíjela jednu skořápku po druhé. Křáp! A křáp! Křáp, křáp! Vůně rozteklé slaniny